

Slzy

(příběh milovaného archanděla Azraela)

„Proč tak naříkáš?“ ptala se jedna slzička druhé.

„A neměla bych? Podívej se na náš osud! Vidíme jen smutné věci. Když lidi pláčejí, druzí se je snaží utěšit. A co se stane? Hned si utírají slzy a snaží se nás rychle zbavit. Být slzou je nejsmutnější věc na světě!“

„Tak pojď se mnou, něco ti ukážu.“

Objevily se na místě, které obě dobře znaly.

„Tady jsem jako doma, zrovna včera jsem tu sloužila.“

„Jsi mladá, a ještě jsi toho spoustu neviděla. Tak jdeme na to! Jsi připravená opět sloužit?“

„No, jo, samozřejmě, že jsem,“ mumlala nešťastně slzička, „jenom nevím, proč musím sloužit zase tady. Včera to bylo moc smutné!“

„Dneska to bude jiné.“

Žena stála u postýlky. Nejprve až nevěřícně koukala na manžela, pak na lékaře a nakonec stočila oči k postýlce. Lékař pohladil hlavu střípatého klučiny a sdělil rodičům tu nejradostnější zprávu. „Váš synek se uzdravuje.“

Žena se na spícího synka usmála: „Bože, to jsem se ale bála,“ řekla, ale hlas se jí vzápětí zlomil. Tak jako se jí podlomila kolena. Sedla si na židli, sklonila hlavu a ... slzička radosti dopadla na medailónek s andělem

svírající v ruce.

Slzy patří k našemu životu. Važme si jich, ať už nám ulehčují nelehký úděl či naopak patří k projevu našich nejintenzivnějších radostí.

Milovaný archanděli Azraeli, děkuji ti, že se se mnou raduješ ve chvílích největších radostí a že mě hladíš, když naopak prožívám smutek. Posílám ti paprsek díky a lásky.

Anděl v džínsách

(příběh milovaného archanděla Michaela)

Byl to pozemský anděl v džínsách. Mladý, ale již velice moudrý. Vzhledem připomínal sexy symboly z obálek známých časopisů, ale jeho úsměv byl hřejivější a opravdovější. Měl rád moderní svět počítačů a internetu, ale vždy si našel čas i na své další lásky – zahrádku u jejich domu a les za městem. Pro každého měl hezké slovíčko, pomáhal lidem i zvířatům, na všech se snažil nejprve vidět to lepší. Jednoho dne si chtěl povyrazit, a tak svá andělská křídla pověsil na věšák a šel se bavit s přáteli na diskotéku.

Když se vrátil, zjistil, že křídla zmizela.

„Andělská křídla nemůžou jen tak zmizet,“ vrtěl hlavou archanděl, který uslyšel jeho panické volání o pomoc.

„Tak je někdo ukradl.“

„To už vůbec ne! Nikdo ti nemůže ukrást andělská křídla,“ ujišťoval ho archanděl. „A proč sis vlastně sundal svá křídla?“

Mladík vzdychl a provinile ze sebe vysoukal. „Chtěl jsem si odpočinout a trochu si užít.“

„A ty si myslíš, že si anděl nemůže odpočinout a pobavit se s přáteli?“

Mladíkovy oči ztrácely provinilý výraz, jak se tak se díval na udiveného anděla.

Výčitky slábly, až úplně zmizely. V tu chvíli...

„Podívej se,“ kývl archanděl k věšáku, na kterém zazářila andělská křídla.

Někdy bereme svou spirituální cestu příliš vážně. Být pozemským andělem neznamená, že si nemůžeme užívat příjemností života.

Milovaný archanděli Michaeli, s radostí a láskou ti posílám poděkování za pomoc na mé životní cestě. Díky za všechny veselé stránky mého života.